

"Ο ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΣ"

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

ΦΥΛΛΟ 13^η/ΕΤΟΣ 5^ο

ΜΑΡΤΙΟΣ 2008

ΣΤΑΥΡΟΣ ο ζωηφόρος

Κατ' αρχήν, κρίνοντας έξω από το πνέυμα τὸ χριστιανικό, θεωρεῖται περιέργος καὶ ἀντιφατικὸς ὁ συνδυασμὸς τῶν δύο αὐτῶν ἐννοιῶν, διότι ὁ σταυρὸς ὀδηγοῦσε στὸ θάνατο. Σταυρὸς καὶ Ζωηφόρος εἰναι σχῆμα ὀξύμωδο, έξω από τὸ πνέυμα καὶ τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Τό «Ζωηφόρος», ὡς ἐπωνύμιο, σημαίνει αὐτὸν ποὺ φέρει ζωή, τὸν ζωοδότη. Ναὶ ὁ σταυρὸς ἀρχικῶς συνέβαινε νὰ θεωρεῖται ὡς δργανον ἐκτελεσθεως, καθιερωμένο ὑπὸ τῶν Ρωμαίων καὶ δι' αὐτὸν ἡ θέα ἡ τὸ ἄκουσμα του προκαλοῦσε φρίκη καὶ ἀλλογος.

Αὐτὸς ποὺ ὑπέμεινε τὴν ταπείνωση τῆς ἐνανθρωπήσεως, τὴν περιτομὴ τῆς σαρκός, τὴν στέρηση καὶ τῶν στοιχειωδῶν ἀκόμη καὶ ἀπαραιτήτων τοῦ βίου. Αὐτὸς δέχθηκε ἐν τέλει καὶ τὴν φρικὴν ὀδύνη καὶ τὴν ἀνυπόφορη κατασχύνητον σταυροῦ, καθὼς καὶ τὸ νὰ λογαριασθεῖ, κατὰ τὸ γεγραμμένο, ὡς «ὁ ἐπικατάρατος», ἀφοῦ «ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου». Καὶ ναὶ μέν, δοι οι στὸ ξύλο αὐτὸν τοῦ σταυροῦ ὀδηγοῦντο, μέχρι τοῦ Χριστοῦ, ἵσαν λίγο ὡς πολὺ ἐπικατάρατοι διὰ τὰ ἀμαρτημάτα, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰ κακονογήματά τους. Ο Χριστὸς ὅμως ἡτο ἀξιος σταυροῦ; «Οὐδὲν κακὸν ἐποίησεν» ὅμολογει ὁ παραπλεύρως Αὐτοῦ συσταυρωμένος Του ληστῆς, παραδεχόμενος δι τὸ «ἡμεῖς μὲν ἀξια ὃν ἐπράξαμεν ἀπόλαμψάνομεν, Οὗτος δὲ οὐδὲν κακὸν ἐποίησεν».

Ως τότε λοιπόν, ο σταυρὸς προκαλοῦσε ύψη ἀπορροπισμού καὶ φρίκης. Μὲ τὴν καθήλωση ὅμως τοῦ Χριστοῦ ἐπάνω στὸ σταυρό, τὰ πράγματα ἀλλαζαν δι' αὐτὸν τὸ φρικτὸ ἐκτελεστικὸ δργανο, τὸ δόποιο μὲ τὴν σταυρικὴ παρέμβαση τοῦ Χριστοῦ μετεβλήθη σὲ λυτρωτικὸ δργανο καὶ, ὡς ἐκ τούτου, σὲ δργανο ποὺ προκαλεὶ ἀγαλλίαση καὶ βεβαίως χαρὰ ἀληθινή, διότι ἡ παρουσία του τονίζει δι τὸ δι' αὐτοῦ ἔξασφαλίσθηκε ἡ πνευματικὴ μας ἐλευθερία. Οἱ ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ σταυροῦ μετετράπησαν πλέον σταθερὰ ἀπό τότε καὶ ἔχεις.

Τι συνέβη; Ο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καταδικασμένος Χριστός, ὁ δόποιος μὲ φρικτὲς ὀδύνες κατέληξε στὸν θάνατο, μὲ τὸ θεῖκό Του κύρος καὶ τὴν βαθειά Του ἀγάπη ἀλλαζε τὸν χαρακτῆρα τοῦ θανάτου, διότις

ἄλλαξε καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σταυροῦ. Ο σταυρός, δπως εἰπαμε, ἡτο ἐκτελεστικὸ δργανο καὶ ὀδηγοῦσε στὸν θάνατο ὁ Χριστὸς ὅμως τῷρα τὸν κατέστησε δωρεοδότη τῆς ὑψίστης δωρεᾶς ποὺ λέγεται «χάρις». Ο Χριστὸς διδει χάρη ἀπὸ τὸ θύμος τοῦ σταυροῦ Του. Αὐτός, βιθισμένος μέσα στὴν φοβερὴ πλημμύρα τῶν φοικτῶν δύναμῶν Του καὶ τῶν ἀνυποφόρων ὀνειδισμῶν Του, ἔξασφαλίζει χάρη γιὰ δλους τοὺς ἀνθρώπους, τὴν δόποια δὲν εἰσπράττουν δυστυχῶς δλοι, ἀλλὰ δοι μὲ ταπείνωση, εὐγνωμοσύνη, μετάνοια καὶ ἐμπιστοσύνη δέχονται τὴν δωρεά Του αὐτῆν. Αὐτὸν μόνον Ἐκεῖνος μποροῦσε νὰ τὸ πραγματοποιήσει. Ἐκεῖνος, ὁ Ἀθός καὶ Ἀγιος, γιὰ μᾶς, τοὺς ἐνόχους καὶ ἀμαρτωλούς. Ήτο δι το ἐπρεπε νὰ είναι γιὰ νὰ συντελεσθεῖ αὐτὸν τὸ ἔργο: «Θεὸς ἐν σαρκὶ». Μ' αὐτὸν τὸν συνδυασμὸ τῆς Ιστορικῆς Του παρουσίας ἐπὶ τῆς Γῆς, μποροῦσε νὰ σταθεῖ ἀποτελεσματικά, μὲ τὸν ἐκούσιο θάνατο Του, λυτρωτῆς μας.

Τὸν σταυρὸ Του ὁ Χριστὸς τὸν ὑπέμεινε δχι ἀναγκαστικῶς, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπη καὶ μὲ τὴν θέληση Του, γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τὰ «τέκνα τῆς δργῆς» ἀπὸ τὴν θεῖα καταδίκη, γιὰ τὴν δόποια πολὺ ἐγκαίρως εἰχε προειδοποιήσει ὁ Θεὸς τὸν ἀνθρώπῳ: «Ἡ δὲν ἡμέρα φάγητε ἀπὸ τοῦ καρποῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε». Απὸ τὴν ἐφιαλτικὴ συνέχεια ποὺ θὰ εἰχε αὐτὸς δι λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀνέλαβε φιλανθρώπως νὰ μᾶς ἀπαλλάξει δι αἰώνιος Υἱὸς καὶ Λόγος Του, ἐνηνθρωπισμένος. Ήτο δίκαιον νὰ ἀποθνήσκουμε, ἀλλὰ δὲν ἐπήρχετο λυτρωτικὸ ἀποτέλεσμα. Ήθελε νὰ νοιάσουμε τὴν συνέπεια τῆς ἀμαρτίας μας, γιὰ νὰ καταλάβουμε δι τὸ «φοβερὸν ἡ ἀμαρτία». Ήθελε ὅμως καὶ νὰ μᾶς ἐλευθερώσει, χαρίζοντάς μας λύτρωση αἰώνια, μὲ τοὺς πόνους καὶ τὸν θάνατο ποὺ ὑπέστη ἐπάνω στὸν σταυρὸ Του. Αὐτὸς μόνον μποροῦσε νὰ πράξει τοῦτο.

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνάρτηση Του ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ὁ Χριστὸς ἔφθασε, δπως ἡτο φυσικό, στὸν θάνατο, ἔφθασε στὸν Ἀδη, ἔφθασε στὰ «κατώτατα μέρη τῆς Γῆς», ποὺ λέει δι Παύλος, καὶ, ὡς Παντοδύναμος Θεός, ἐπεχειρήσει τὸ θαῖμα νὰ ἔξελθει ἀπὸ τὸν Ἀδη - νὰ ἔξελθει καὶ δι Ιδιος, ὡς «Πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν», ἀλλὰ καὶ νὰ

Άρχιμ. Δαμασκηνοῦ Χαλκίτου

συμπαρασύνει στὴ δόξα τῆς Αναστάσεως, ποὺ εἶναι συνέπεια τῆς λυτρώσεως, δσους Τὸν δέχθηκαν μὲ εὐγνωμοσύνη ὡς λυτρωτή τους καὶ Τοῦ ἐμπιστεύθηκαν τὴν σωτηρία τους. Καὶ στὴν συνέχεια, αὐτὸς συμβαίνει μὲ δλους ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, δλων τῶν ἐποχῶν καὶ δλων τῶν αἰώνων, διότι «οὐκ εἶτιν προσωποληματία παρ' Αὐτῷ». «Οσοι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ζῶντας ἀνταποκρίνονται στὴν προσφορά Του, σφέζονται.

Ναὶ ὁ Χριστὸς μὲ τὸν θάνατο Του ἄλλαξε καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ θανάτου μας ἀπὸ ποινικὸ τὸν μετέβαλε σὲ μεταβατικό. «Μεταβέβηκεν ἐπὶ τὸν θανάτου εἰς τὴν ζωὴν», διαβεβαιώνει διὰ πάντα φρόνων ἀνθρώπω ποὺ ἐπαναπανέται στὴν θυσιαστικὴ ἀγάπη Του καὶ τὸ σταυρικό-λυτρωτικὸ ἔργο Του. Σταυρὸς καὶ θάνατος, λοιπόν, ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ χρησιμοποιούμενοι ὑπὲρ ἡμῶν, ἀπὸ ἀγάπη, υφίστανται μεταβολὴ τὸν χαρακτῆρος των. Ο σταυρὸς παύει νὰ είναι δργανο ἐκτελέσως καὶ γίνεται δργανο λυτρώσεως τῶν ἀνθρώπων, ὑπὲρ τῶν δόποιων ἐπ' αὐτοῦ δι Χριστὸς ἀπέθανε. Καὶ ὁ θάνατος γάνει διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ τὸν ποινικό του χαρακτῆρα, ἐπειδὴ ἔξετισε δι Χριστὸς τὴν ποινή μας ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἀφοῦ, δπως λέγει δι Παύλος, «Εἰς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανε». Αλήθεια, πόσο συγκλονιστικῆς σημασίας είναι οι εὐεργετικὲς αὐτὲς δωρεὲς τοῦ Χριστοῦ;

Χρέος μας καὶ διελδς μας είναι νὰ σκεπτόμαστε αὐτὰ πάντοτε καὶ νὰ προσκυνοῦμε τὸν Σταυρὸ δχι μόνον κατὰ τὴν χαρακτηριστικῶς δνομαζομένη Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἀλλὰ σ' δλη μας τὴν ζωὴ - οὐσιαστικά, μὲ βαθειὰ εὐλάβεια καὶ θερμὴ εὐγνωμοσύνη.-

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΟΝ
ΤΙΜΙΟ ΣΤΑΥΡΟ

Σταχνολογήματα Πατερικῆς Σοφίας

Τὰ παιδιὰ μὲ τοὺς συνεχεῖς ἐπαίνους δὲν οἰκοδομοῦνται.

Γέροντος Παρφυρίου Κανσοκαλυβίτου

Τὰ παιδιὰ μὲ τοὺς συνεχεῖς ἐπαίνους δὲν οἰκοδομοῦνται. Γίνονται ἔγωιστες καὶ κενόδοξοι. Θά θέλουν σ' ὅλη τοὺς τὴν ζωὴν νὰ τοὺς ἐπαινοῦν δῆλοι διαρκῶς, ἔστω καὶ ἀν τὸν λένε ψέματα. Δι στυχῷ, σήμερα μάθανε δῆλοι νὰ λένε ψέματα καὶ τὰ δέχονται οἱ κενόδοξοι, εἶναι ἡ τροφὴ τοὺς «Πέξ το, κι ἀς εἶναι ψέμα, κι ἀς εἶναι εἰρωνεία», λένε. Ο Θεὸς αὐτὸς δὲν τὸ θέλει. Ο Θεὸς θέλει τὴν ἀλήθεια. Δι στυχῷ αὐτὸς δὲν τὸ καταλαβαίνουν δῆλοι καὶ κάνουν τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο. Τὰ παιδιά, δταν τὰ ἐπαινεῖς συνεχῶς, χωρὶς διάπριση, τὰ πειράζει ὁ ἀντίθετος. Τοὺς ξεσηκώνει τὸν «ψυλό» τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ, συνηθισμένα ἀπὸ μικρὰ στοὺς ἐπαινούντος ἀπὸ γονεῖς καὶ δασκάλους, προχωροῦν ἵσως στὰ γράμματα, ἀλλὰ τὶ τὸ δψελος; Στὴν ζωὴ θὰ βγοῦν ἔγωιστες καὶ δχι Χριστιανοί. Οἱ ἔγωιστες δὲν μποροῦν νὰ εἶναι ποτὲ Χριστιανοί. Οἱ ἔγωιστες θέλουν διαρκῶς δῆλοι νὰ τοὺς ἐπαινοῦν, δῆλοι νὰ τοὺς ἀγαπᾶν, δῆλοι νὰ λένε καλὰ γι' αὐτούς, πράγμα ποὺ ὁ Θεός μας, ἡ Ἔκκλησία μας, ὁ Χριστός μας δὲν τὸ θέλουν.

Ἡ θρησκεία μας δὲν θέλει αὐτὸν τὸν τρόπο, αὐτὴν τὴν ἀγωγὴν. Ἀντίθετα, θέλει τὰ παιδιὰ ἀπὸ μικρὰ νὰ μαθαίνουν στὴν ἀλήθεια. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ τονίζει δτι, ἄμα ἐπαινεῖς ἔνα ἄνθρωπο, τὸν κάνεις ἔγωιστη. Ὁ ἔγωιστης εἶναι ὁ μπερδεμένος, ὁ ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Διαβόλου καὶ τοῦ Κακοῦ Πνεύματος. Ἔτοι, μεγαλώνοντας μέσα στὸν ἐγωισμό, ἡ πρώτη του δουλειὰ εἶναι νὰ ἀρνεῖται τὸν Θεό καὶ νὰ εἶναι ἔνας ἔγωιστης ἀπροσάρμοστος μέσα στὴν κοινωνία.

Πρέπει νὰ πεῖς τὴν ἀλήθεια, νὰ τὴν μάθει ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλιώς τὸν ὑποστηρίζεις στὴν ἀμορφωσιά του. Ὁταν πεῖς στὸν ἄλλο τὴν ἀλήθεια, αὐτὸς κατατοπίζεται, προσέχει, ἀκούει καὶ τοὺς ἄλλους, ἔγκρατεύεται. Ἔτοι καὶ στὸ παιδί θὰ πεῖς τὴν ἀλήθεια, θὰ τὸ μαλώσεις, γιὰ νὰ κατατοπισθεῖ δτι αὐτὸς ποὺ

κάνει δὲν εἶναι καλό. Τι λέγει ὁ σοφὸς Σολομών; «Ος φείδεται τῆς βακτηρίας, μισεῖ τὸν νιδὸν αὐτοῦ, ὁ δὲ ἀγαπῶν, ἐπιμελῶς παιδεύει». Ὁχι δμως νὰ τὸ δέρνεις μὲ τὴν μαγκούρα. Τότε φεύγομε ἀπ' τὰ δρα καὶ γίνεται τὸ ἀντίθετο.

Μὲ τὸν ἐπαινοῦ ἀπὸ μικρὰ τὰ παιδιά μας τὰ ὁδηγοῦμε στὸν ἐγωισμό. Καὶ τὸν ἔγωιστη μπορεῖ καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύεις ἀρχεῖ νὰ τὸν λέεις δτι εἶναι καλός, νὰ τὸν φονσκώνεις τὸ «ἔγω» του. Κι ἔτσι σοῦ λέεις: «Α, αὐτὸς ποὺ μ' ἐπαινεῖ, αὐτὸς εἶναι καλός». Αὐτὰ δὲν εἶναι σωστὰ πράγματα. Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος μεγαλώνει μὲ τὸν ἐγωισμό, ἀρχίζουν τὰ μπερδέματα μέσα του, ὑποφέρει, δὲν ξέρει τὶ νὰ κάνει. Αἰτία τῆς ψυχικῆς ἀκαταστασίας εἶναι ὁ ἐγωισμός. Αὐτὸς τὸ πράγμα καὶ οἱ ίδιοι οἱ ψυχίατροι, ἄμα τὸ μελετήσουνε, θὰ τὸ βροῦνε, δτι ὁ ἔγωιστης εἶναι ἄρρωστος.

Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐπαινοῦμε τοὺς συνανθρώπους μας καὶ νὰ τοὺς κολακεύουμε, ἀλλὰ νὰ τοὺς ὁδηγοῦμε στὴν ταπείνωση καὶ στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Κι οὔτε νὰ ἐπιζητοῦμε ἐμεῖς νὰ μᾶς ἀγαπᾶνε, λέγοντας ἐπαινούντος στοὺς ἄλλους. Νὰ μαθαίνομε ν' ἀγαπᾶμε κι δχι νὰ ξητοῦμε νὰ μᾶς ἀγαπᾶνε. Ν' ἀγαπᾶμε δῆλους καὶ νὰ κάνουμε θυσίες, δσο μποροῦμε μεγάλες, γιὰ δῆλους τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς ἀνιδιοτελῶς, χωρὶς νὰ περιμένουμε ἐπαινούντος κι ἀγάπης ἀπ' αὐτούς. Αὐτοὶ θὰ κάνουνε γιὰ μᾶς δ.τι ὁ Θεὸς τοὺς λέει. Άν εἶναι κι ἐκεῖνοι Χριστιανοί, θὰ δώσουνε δόξα στὸν Θεό, ποὺ βρεθήκαμε καὶ τοὺς βοηθήσαμε ἡ τοὺς εἴπαμε ἔνα καλὸ λόγο.

Ἐτοι νὰ ὁδηγεῖτε καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Αλλιῶς γίνονται ἀπροσάρμοστα. Δὲν ξέρουν τὶ κάνουν καὶ ποὺ βαδίζουν καὶ αἰτία εἴμαστε ἐμεῖς, ποὺ τὰ κάναμε ἔτοι. Δὲν τὰ ὁδηγήσαμε στὴν ἀλήθεια, στὴν ταπείνωση, στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Τὰ κάναμε ἔγωιστές, καὶ νὰ τὸ ἀποτέλεσμα τώρα!

Ὑπάρχουν, δμως, καὶ παιδιὰ ποὺ προέρχονται ἀπὸ γονεῖς ταπεινούς κι ἀπὸ μικρὰ δταν εἶναι, τοὺς μιλᾶνε γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀγία ταπείνωση. Αὐτὰ τὰ παιδιὰ δὲν δημιουργοῦν προβλήματα στοὺς συνανθρώπους τους. Δὲν θυμώνουν δταν τοὺς ὑποδεικνύουν τὸ λάθος τους, ἀλλὰ προσπαθοῦν νὰ τὸ διορθώσουν καὶ προσεύχονται ὁ Θεὸς νὰ τὰ βοηθήσει νὰ μῆ γίνουν ἔγωιστές.

Ἐγώ, τὶ νὰ σᾶς πῶ, δταν είχα πάει στὸ Ἅγιον Όρος, πῆγα σὲ κάτι γέροντες ἀγιωτάτους. Αὐτοὶ ποτὲ δὲν μοῦ εἴπανε «μπράβο». Πάντα μὲ συμβουλεύανε πῶς ν' ἀγαπάω τὸν Θεό καὶ πῶς νὰ εἴμαι πάντα ταπεινός. Νὰ ἐπικαλοῦμαι τὸν Θεὸ νὰ μ' ἐνισχύει στὴν ψυχή μου καὶ νὰ Τὸν ἀγαπάω πολὺ. Οὔτε τὸ ξερα αὐτὸς τὸ «μπράβο», οὔτε ποτὲ τὸ ἐξήτησα. Αντίθετα στενοχωριόμουνα, ἄμα οι Γέροντές μου δὲν μὲ μαλώνανε. Ἐλεγα: «Νὰ πάρει ἡ εὐχή, δὲν ηύρα γέροντες καλούν». Ἡθελα νὰ μὲ παιδεύουνε, νὰ μὲ μαλώνουνε, νὰ μοῦ φέρονται σκληρά. Αὐτοὶ ποὺ σᾶς λέω τώρα, νὰ τ' ἀκούνεις ἔνας Χριστιανός, τὶ θὰ πεῖ; Θὰ τὰ χάσει, καὶ θὰ τ' ἀπορρίψει. Κι δμως, αὐτὸς εἶναι τὸ σωστό, τὸ ταπεινό, τὸ ἀκραιφνές.

Η ΕΥΡΕΣΗ ΤΟΥ ΤΙΜΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Μετά τὴν Σταύρωση, τὴν Ἀποκαθήλωση καὶ τὴν Ταφὴ τοῦ Κυρίου, οἱ Ἐβραῖοι πέταξαν τὸν Σταυρὸν σὲ μέρος ποὺ ἔριχναν τὰ σκουπίδια τῶν σπιτιῶν τους. Πέρασαν 300 χρόνια καὶ ὁ σωρὸς τῶν σκουπιδιῶν σχημάτισε λόφο. Ὄταν ἡ Ἁγία Ἐλένη ἐφθασε στὰ Ιεροσόλυμα, βρῆκε ἔνα Ἐβραϊκὸν ὄνόματι Ιούδα, ὃ ὅποιος εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τοὺς προγόνους του ποὺ ἦταν θαμμένος ὁ Τίμιος Σταυρὸς καὶ διέταξε νὰ μαζευτοῦν μπροστά της οἱ πιὸ ἐκλεκτοὶ τῶν Ἐβραίων. Ἀπορημένοι οἱ Ἐβραῖοι δὲν ἤξεραν τὸν σκοπὸν γιὰ τὸν ὅποιο τοὺς εἶχε μαζέψει ἡ Ἁγία Ἐλένη καὶ ὁποῦνσαν ὁ ἔνας τὸν ἄλλο. Τότε ὁ Ιούδας τοὺς εἶπε: «ἔγὼ νομίζω ὅτι ξέρω τὸν σκοπὸν ποὺ μᾶς μάζεψε ἐδῶ ἡ βασιλισσα».

Ὅταν ἡ Ἁγία Ἐλένη τοὺς ὁρτῆσε ἀν ἤξεραν τὶ τοὺς ἥθελε, τότε ὅλοι ἀπῆντησαν ὁμόφωνα ἀρνητικὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ιούδα, ὃ ὅποιος ἔλυσε τὴν ἀποφίᾳ τους καὶ αὐτὸν κατόπιν μίας τιμωρίας ποὺ ὅρισε ἡ βασιλισσα. Τοὺς ἔβαλαν δηλαδὴ σὲ ἔνα ξεροπήγαδο γιὰ τρεῖς ἡμέρες χωρὶς φαγητὸν καὶ νερό, μὲ σκοπὸν νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ πεθάνουν ἐκεὶ ἐὰν δὲν ὁμολογοῦσαν ποὺ βρισκόταν θαμμένος ὁ Τίμιος Σταυρός.

Οἱ Ἐβραῖοι δὲν ἀντεῖχαν καὶ μὲ μία φωνὴ ὅλοι τους ἀνεφώνησαν ὅτι θὰ ὁμολογοῦσαν τὴν ἀλήθεια. Τότε τοὺς ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ξεροπήγαδο καὶ εἶπαν στὴν βασιλισσα ὅτι αὐτοὶ δὲν γνώριζαν νὰ ἀπαντήσουν παρὰ μόνο ὁ Ιούδας, ὃ ὅποιος εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τοὺς προγόνους του τὶ κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὸν λόφο μὲ τὰ σκουπίδια καὶ τὸ εἶπε καὶ σὲ αὐτούς. Τότε ἡ Ἁγία Ἐλένη διέταξε νὰ ἀφήσουν τοὺς ὑπόλοιπους καὶ κράτησε τὸν Ιούδα, ὃ ὅποιος εἶπε πῶς εἶχε ἀκούσει ὅτι στὸν Γολγοθὰ βρισκόταν ὁ Σταυρὸς τοῦ Ναζωραίου, ἀλλὰ δὲν ἤξερε σὲ ποὶὸ ἀκριβῶς σημεῖο. Ἀρνήθηκε δηλαδὴ νὰ πεῖ τὴν ἀλήθεια. Τότε ἡ Ἁγία Ἐλένη τὸν ἔριξε πάλι στὸ ξεροπήγαδο καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀφήσουν ξανὰ χωρὶς νερὸν καὶ φαγητό.

Ο Ιούδας δὲν ἀντεῖχε καὶ φώναξε νὰ τὸν βγάλουν γιὰ νὰ τοὺς πεῖ ποὺ ἦταν ὁ Τίμιος Σταυρός. Πήγε τότε στὸν Γολγοθὰ καὶ ἔκανε προσευχὴ στὰ ἐβραϊκὰ λέγοντας: «Κύριε, ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ισαὰ καὶ τοῦ Ιακώβ τῶν πατέρων μουν. Ἐσὺ ποὺ τοὺς ἐλευθερώσες διὰ μέσου τοῦ Μωυσέως

ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα καὶ τοὺς ἔθνεψες σαράντα χρόνια στὴν ἔρημο καὶ γλύκανες τὰ πικρὰ νερὰ στὴν ἔρημο, σὲ παρακαλῶ Θεέ μου, ἂν εἶναι πραγματικὰ αὐτὸς ὁ

Ναζωραῖος Ἰησοῦς υἱός σου ἀληθινός, αὐτὸς ποὺ σταυρώθηκε ἀπὸ τοὺς πατέρες μου, δεῖξε μου σημάδι νὰ βρῶ τὸν τόπο ὅπου εἶναι ὁ Σταυρός του καὶ ἐὰν τὸν εὕρω θὰ πιστεύσω εἰς αὐτὸν χωρὶς καμία ἀμφιβολία». Ἀμέσως, ὡς τοῦ

θαύματος, καπνὸς βγῆκε ἀπὸ τὸν τόπο ἐκεῖνο. Λέγεται ὅτι στὸν τόπο ἀκριβῶς ὅπου ἦταν θαμμένος ὁ Τίμιος καὶ Ζωοποιὸς Σταυρὸς Τοῦ Κυρίου, ὑπῆρχε φυτωμένος βασιλικός.

Τότε ἔσκαψαν σὲ μεγάλο βάθος καὶ βρέθηκαν τρεῖς σταυροί. Δύο τῶν ληστῶν, ἔνας τοῦ Χριστοῦ. Αναρωτήθηκαν τότε ποὶὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς νὰ ἦταν ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου. Ο Θεός τότε θέλησε μὲ θαυματουργικὸ τρόπο νὰ φανερώσει τὸν Ζωοποιὸ Σταυρό:

Τὴν ὡρὰ ἐκείνη περούνσε ἡ κηδεία μίας γυνναίκας. Ο Πατριάρχης Μακάριος καὶ ἡ Ἁγία Ἐλένη ἀφοῦ ζήτησαν νὰ τοποθετήσουν τὸν ἔνα σταυρὸν πάνω στὸ φέρετρο δὲν συνέβη τίποτα. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ μὲ τὸν δεύτερο σταυρὸν καὶ οὕτε πάλι συνέβη τίποτα. Τότε τοποθέτησαν τὸν τρίτο σταυρὸν ἐπάνω στὸ φέρετρο καὶ ἀμέσως, ὡς τοῦ θαύματος, ἀναστήθηκε ἡ νεκρῇ.

Τότε ἀναγνώρισαν ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Τίμιος Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ τὴν ἀναγνώριση, ὁ λαὸς προσκύνησε τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, δοσι μπρόσεσαν, διότι τὸ πλῆθος ἦταν μεγάλο καὶ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ προσκυνήσουν ὅλοι. Τότε ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα καὶ ὑψώσε τὸν Τίμιο Σταυρὸν γιὰ νὰ τὸν δεῖ δλος ὁ κόσμος, ὃ ὅποιος κραύγαζε τὸ «Κύριε ἐλέησον».

Ο ΦΡΙΚΤΟΣ ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Άρχιμ. Παντελεήμονος Πούλου

Μπαίνοντας στὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως δεξιά, ύπαρχει μία σκάλα μὲ 27 σκαλοπάτια ποὺ δόηγει στὸ Φρικτὸ Γολγοθά. Οἱερὸς αὐτὸς βράχος ἔχει ὑψος 4,5μ. ἀπὸ τὸ δάπεδο τοῦ Καθολικοῦ καὶ διαιρεῖται σὲ δύο παρεκκλήσια:

α) στὸ βόρειο, ποὺ ἀνήκει στὸν Όρθοδόξους καὶ βρίσκεται στὸν πραγματικὸ τόπο ποὺ ἔγινε ἡ σταύρωσις καὶ

β) στὸ νότιο, ποὺ ἀνήκει στὸν Λατίνους καὶ εἶναι ὁ τόπος ποὺ ξάπλωσαν τὸν Χριστὸ πάνω στὸν Σταυρὸ καὶ τὸν κάρφωσαν πὸν Τὸν ὑψώσουν.

Στὸ δρόσιο παρεκκλήσι, στὸ σημεῖο τῆς σταύρωσης, ύπαρχει ἡ Ἁγία Τράπεζα τῶν Όρθοδόξων, ἀπὸ μονοκόμματο μάρμαρο ποὺ στηρίζεται σε ὀκτὼ κολωνάκια. Γύρω ἀπὸ τὸ μάρμαρο τῆς Ἁγίας Τράπεζης εἶναι χαραγμένα τὰ ἔξης λόγια: «Θεορρύτῳ αἴματι, κενωθέντι Δέσποτα Χριστέ, ἐκ Σῆς ἀχράντου πλευρᾶς καὶ ζωοποιοῦ, θυσίᾳ μὲν πέπαυται εἰδωλική, πᾶσα δὲ ἡ γῆ Σοῦ τῆς αἰνέσεως τὴν θυσίαν ἀναφέρομεν». Κάτω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα βρίσκεται ἡ τρύπα μέσα στὸ βράχο, μέσα στὴν ὁποῖα σφηνώθηκε ὁ Τίμιος Σταυρὸς τοῦ Κυρίου. Σήμερα ἡ τρύπα αὐτὴ ἔχει καλυφθεῖ μὲ ἀσήμι.

Νοτίως τῆς Ἁγίας Τράπεζης ξεκινάει μία μεγάλη σχισμὴ στὸ βράχο, ποὺ καταλήγει στὸ ισόγειο, δηλαδὴ ἐκεὶ ὅπου βρίσκεται τὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἀδάμ. Λέγεται πῶς ἡ ϕωγμὴ αὐτὴ δημιουργήθηκε μὲ τὸ σεισμὸ ποὺ ἔγινε μόλις ὁ Θεάνθρωπος παρέδωσε τὸ πνεῦμα. «Ο δὲ Ἰησοῦς πάλιν κράξας φωνὴν μεγάλην ἀφῆκεν τὸ πνεῦμα. Καὶ ἵδοὺ τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο, ἀπὸ ἄνωθεν ἔως κάτω καὶ ἡ γῆ ἐσείσθη καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν» (Ματθ. κς', 50-51). Λέγεται ἀκόμη πῶς τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἔτρεξε μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ϕωγμὴ καὶ ἔφτασε στὸ κρανίο τοῦ Ἀδάμ.

Πίσω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα ύψωνται σὲ φυσικὸ μέγεθος ὁ Ἐσταυρωμένος Χριστὸς καὶ στὰ πλάγια Του ἡ Θεοτόκος καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Πίσω ἀπὸ τὸν Ἐσταυρωμένο ύπαρχει μία μεγάλη

εἰκόνα τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ καὶ διάφορες μικρὲς ποὺ ἀναφέρονται στὰ Ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου. Πάνω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ νε συνεχῶς 15 κανδήλια. Αριστερὰ τῆς Ἁγίας Τράπεζης βρίσκεται ἡ Πρόθεσις. Πάνω στὸ μάρμαρο αὐτῆς εἶναι χαραγμένα τὰ ἔξης λόγια: «Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστὲ ὁ Θεός ἐπὶ Σταυρῷ τὰς ἀχράντους Σου χείρας ἔξετεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη, κράζοντα· Κύριε δόξα Σου»

Τὸ παρεκκλήσι τῶν Λατίνων χωρίζεται ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι τῶν Όρθοδόξων μὲ ἀψίδες. Ἐδῶ εἶναι ὁ τόπος δπου δέχθηκε τὰ καρφιὰ στὰ χέρια καὶ τὸ Τίμιο Αἷμα Του πότισε τὴν γῆ γιὰ νὰ μᾶς καθαρίσει ἀπὸ τὶς δμαρτίες μας. Στὴν νότια πλευρὰ ύπαρχει παράθυρο, ποὺ ἄλλοτε ἦταν ἔξωτερη πόρτα τοῦ Γολγοθά. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν πόρτα μπῆκε νικητὴς ὁ αὐτοκράτορας Ἡράκλειος τὸ 629 μ.Χ. ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία του ἐναντίον τῶν Περσῶν καὶ μεταφέροντας τὸν Τίμιο Σταυρὸ στὸν ὄμο του. Κατὰ τὴν παράδοση, δταν μπῆκε ὁ αὐτοκράτορας στὸν Γολγοθά, τοῦ ἔπεισε τὸ βασιλικὸ στέμμα. Ἐπειδὴ τρομοκρατήθηκε ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονὸς καὶ τὸ θεώρησε κακὸ σημάδι, εἵπε στὸν Πατριάρχη, ποὺ περίμενε ἐκεὶ γιὰ νὰ παραλάβει τὸν Τίμιο Σταυρό, δτι κάτι κακὸ θὰ τοῦ συμβεῖ. Τότε ὁ Πατριάρχης τοῦ ἔξηγησε τὸ γεγονὸς καὶ τοῦ εἶπε: «Πῶς ἐσύ, ὁ θητὸς βασιλιάς ποὺ φέρεις στὸν ὄμοιο σου τὸν Σταυρὸ τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, φορᾶς στέμμα;» Καὶ ὁ Ἡράκλειος, καταλαβαίνοντας τὰ λόγια τοῦ Πατριάρχη, διέταξε ἡ πόρτα νὰ γίνει παράθυρο, ὥστε νὰ μὴν ξαναπεράσει πιὰ ἀπὸ ἐκεὶ κανένας, γιατὶ ὁ χῶρος ἦταν ἴερὸς καὶ ἀπαραβίαστος ἀκόμη καὶ γιὰ ἔνα βασιλιά. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονός, ὁ Ἡράκλειος παρέμεινε στὰ Ἱεροσόλυμα δεκαπέντε ἡμέρες ἀνυπόδητος καὶ χωρίς στέμμα! Γ' αὐτὸ μέχρι σήμερα, δταν ὁ Πατριάρχης ἡ ἄλλος ἀρχιερέας κάνει Θεία Λειτουργία στὸ Φρικτὸ Γολγοθά, δὲν φορᾶ μίτρα.

Ο ἀκριβῆς τόπος τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου μας, μᾶς εἶναι σήμερα γνωστός, γιατὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ οἱ Ψωματοι - μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Ιερουσαλήμ - τοποθέτησαν τὸ ἄγαλμα τῆς Αφροδίτης-

ΤΟ ΤΡΙΣΥΝΘΕΤΟ ΖΥΛΟ

Μετά την καταστροφή τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομιόρας, ὁ Λώτ μὲ τὶς δύο θυγατέρες του, κατοίκησαν στὴν πόλη Σιγώρ. Τὸ βράδυ οἱ κόρες του μέθυσαν τὸν Λώτ καὶ κοινῆθκαν μαζὶ του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συλλάβουν καὶ νὰ γεννήσουν ἄγορια, ἡ πρώτη τὸν Μωὰβ καὶ ἡ δεύτερη τὸν Ἀμμάν.

Όταν συνῆλθε ὁ Λώτ καὶ κατάλαβε τὸ φοβερὸ ἀμάρτημα τῆς αἰμομέζιας, πήγε στὸν θεῖο τὸν Ἀβραὰμ καὶ τοῦ ἀνέφερε τὸ γεγονός. Οἱ Αβραὰμ τὸν ἀκούσει προσεκτικά. Τοῦ ἔδωσε τὰ τρία ὁμοία ποὺ τοῦ είχαν χαρίσει οἱ τρεῖς Ἁγγελοὶ ποὺ εἶχε φιλοξενήσει καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὰ φυτέψῃ. Τοῦ ἔξηγησε πώς, δταν αὐτὰ ἀνθίσουν, τότε θὰ συγχωρεθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό.

Ο Λώτ φύτεψε τὰ τρία ὁμοία καὶ ἐπὶ τρία ὀλόκληρα χρόνια τὰ πότισε μὲ νερὸ ποὺ ἔφερεν ἀπὸ τὸν Ιορδάνη ποταμό. Πολλὲς φορὲς ὁ Διάβολος τοῦ τὸ ἔχουν κατὰ τὴν διαδρομή.

Τὰ ὁμοία ἄνθισαν ώς πεύκο, κέδρος καὶ κυπαρίσσι. Όταν ὁ Σολομὼν ἔχτιζε τὸ Ναὸ στὰ Ιεροσόλυμα, ἔκοψε τὸ πελώφιο τρισύνθετο δέντρο ποὺ εἶχε φυτέψει ὁ Λώτ, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσει στὴν στέγη τοῦ Ναοῦ. Οἱ ἐργάτες ἔκοψαν λοιπὸν τὶς διαστάσεις ποὺ ἦθελαν. Όταν διως τὸ ἀνέβαζαν στὸ σημεῖο ποὺ είχαν μετρήσει, τὸ ξύλο ἦταν κοντό. Τὸ κατέβαζαν καὶ τὸ μετροῦσαν καὶ τὸ ἔβρισκαν ἀκριβῶς στὰ μέτρα ποὺ

ηθελαν. Πάλι τὸ ἀνέβαζαν στὸ σημεῖο ποὺ ἦθελαν καὶ πάλι αὐτὸ ἦταν κοντό. Τὸ ξαναμετροῦσαν καὶ τὸ ἔβρισκαν πάλι στὰ μέτρα ποὺ ἦθελαν.

Τότε λοιπὸν τὸ ὄνομασαν «καταραμένο ξύλο» καὶ ὁ Σολομὼν ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸ τοποθετήσουν στὴν κεντρικὴ εἰσοδο, ὥστε ὅλοι ὅσοι ἔμπαιναν στὸν Ναὸ νὰ τὸ πατοῦν καὶ νὰ τὸ ἀτιμάζουν.

Όταν ἤλθε ἡ ὥρα νὰ σταυρώσουν τὸν Χριστό, οἱ Ἐβραῖοι πήραν τὸ «καταραμένο ξύλο» καὶ κατασκεύασαν τὸν σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, ὥστε, σταυρώνοντάς Τον σ' αὐτό, νὰ αὐξάνει καὶ νὰ μικραίνει τὸ ξύλο, κάνοντας πιὸ ἐπώδυνο τὸ μαρτύριο τοῦ Κυρίου.

Η ιερὰ Μονὴ Τιμίου Σταυροῦ
ἐκεῖ όπου φυτεύθηκε τὸ Τρισύνθετο Ξύλο στὰ Ιεροσόλυμα.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ

«Ἄκουσατε, Χριστιανοί μου, πῶς πρέπει νὰ γίνεται ὁ σταυρὸς καὶ τὶ σημαίνει. Μᾶς λέγει τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον πῶς ἡ Ἁγία Τριάς,

ὁ Θεός, δοξάζεται εἰς τὸν οὐρανὸν περισσότερον ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους. Τὶ πρέπει νὰ κάμης καὶ ἐσύ; Σμέγεις τὰ τρία σου δάκτυλα μὲ τὸ δεξιὸν τὸ χέρι σου καὶ, μήν ἡμιπορώντας νὰ ἀνεβῆς εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ προσκυνήσῃς, βάνεις τὸ χέρι σου εἰς τὸ κεφάλι σου, διατὶ τὸ κεφάλι σου εἶναι στρογγυλόν καὶ φανερώνει τὸν οὐρανόν, καὶ λέγεις μὲ τὸ στόμα: Καθὼς ἔσεις οἱ Ἁγγελοὶ δοξάζετε τὴν Ἁγίαν Τριάδα εἰς τὸν οὐρανόν, ἔτοι καὶ ἐγώ, ώς δούλος ἀνάξιος, δοξάζω καὶ προσκυνῶ τὴν Ἁγίαν Τριάδα. Καὶ καθὼς αὐτὰ τὰ δάκτυλα εἶναι τρία - εἶναι ξεχωριστά, εἶναι καὶ μαζὶ - ἔτοι εἶναι καὶ Ἡγία Τριάς, ὁ Θεός, τρία πρόσωπα καὶ ἔνας μόνος Θεός.

Κατεβάζεις τὸ χέρι σου ἀπὸ τὸ κεφάλι σου καὶ τὸ βάνεις εἰς τὴν κοιλίαν σου καὶ λέγεις: Σὲ προσκυνῶ καὶ Σὲ λατρεύω, Κύριέ μου, δτι κατεδέχθης καὶ ἐσαρκώθης εἰς τὴν κοιλίαν τῆς Θεοτόκου διὰ τὰς ἀμαρτίας μας. Τὸ βάνεις πάλιν εἰς τὸν δεξιόν σου ὅμον καὶ λέγεις: Σὲ παρακαλῶ, Θεέ μου, νὰ μὲ συγχωρήσῃς καὶ νὰ μὲ βάλῃς εἰς τὰ δεξιά Σου, μὲ τοὺς δικαίους. Βάνοντάς το πάλι εἰς τὸν ἀριστερὸν ὅμον λέγεις: Σὲ παρακαλῶ, Κύριέ μου, μὴ μὲ βάλῃς εἰς τὰ ἀριστερὸν μὲ τοὺς ἀμαρτωλούς. Ἐπειτα κύπτοντας κάτω εἰς τὴν γῆν: Σὲ δοξάζω, Θεέ μου, Σὲ προσκυνῶ καὶ Σὲ λατρεύω, δτι, καθὼς ἐβάλθηκες εἰς τὸν τάφον, ἔτοι θὰ βαλθῶ καὶ ἐγώ. Καὶ δταν σηκώνεσαι δρόθις φανερώνεις τὴν Ἀνάστασιν καὶ λέγεις: Σὲ δοξάζω, Κύριέ μου, Σὲ προσκυνῶ καὶ Σὲ λατρεύω, πῶς ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκροὺς διὰ νὰ μᾶς χαρίσῃς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον. Αὐτὸ σημαίνει ὁ πανάγιος σταυρός».

5^η Διδαχὴ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ

"Ο ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΡΟΓ"

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΣΕΒΑΣΜΙΟΤΑΤΟΥ

Μέ λαμπρότητα έορτάσθηκε στή Νίκαια ή μνήμη τοῦ Όσιου Αλεξίου τοῦ Ανθρώπου τοῦ Θεού, ήμερα κατά τήν όποια ἄγει τά δόνομαστήριά του ό Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας, Μητροπολίτης Νικαιάς κ. Αλέξιος Τοπρωΐ Σεβασμιώτατος τέλεσε τήν Προηγιασμένη στὸν Ιερό Ναό Όσίας Ξένης Νικαιάς καὶ στή συνέχεια δέχθηκε τίς ευχές τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ στὸ Επισκοπείο Νικαιάς. Τὸν Σεβασμιώτατο ἐπεσκέφθηκαν ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνῶν καὶ πάσης Έλλάδος κ. Τερψινού, ἀρχιερεῖς τῆς Έλλαδικῆς Εκκλησίας καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καθὼς καὶ ἄπαντες οἱ τοπικοὶ Αρχοντες τῆς Μητροπολιτικῆς Περιφερείας.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΑ ΙΑΡΥΜΑΤΑ

Τήν παραμονή τῶν Χριστουγέννων παιδιά· τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ ὅμάδα κυριῶν ἐπεσκέφθηκαν καὶ ἔφαλαν τά κάλαντα στὰ ιδρύματα γερόντων ποὺ βρίσκονται στήν ἐνορία μας.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Τήν Δευτέρᾳ 25 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τοῦ Ναοῦ μας ἀπογευματινὴ ἐκδήλωση - τοσαὶ μὲ ψυχαγωγικὸ πρόγραμμα ἀπὸ τήν Μελωδικὴ Παρέα Νικαιάς.

"Ο ΤΡΙΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ... ΡΩΓ"

ΕΡΓΑ ΣΤΟ ΝΑΟ ΜΑΣ

- ▶ Τὰ ἀσημένια κανδήλια τῆς Παμπακαρίστου.
- ▶ 'Ο ξυλόγλυπτος Τύμιος Σταυρὸς.
- ▶ 'Ο βίντεο-προβολέας στὸ Πνευματικὸ Κέντρο.
- ▶ Τό ἀσημένιο ἀκοίμητο κανδήλι τῆς Ἁγίας Τραπέζης.
- ▶ Σύστημα συναγερμοῦ καὶ πυρανίχνευσης στὸ Πνευματικὸ Κέντρο.

ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Πρωτοπ. Γρηγορίου Μπατιστάτου

Η Αγία μας Ἐκκλησία τιμοῦσε ἀνέκαθεν, ἀπὸ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνες, τὸν Τίμιο Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, τὸ δόποιο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ μνημεῖα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς (Γ. Σωτηρίου, Χριστιανικὴ καὶ Βυζαντινὴ Ἀρχαιολογία, Α', σ. 100). Ἀπὸ πολὺ νωρίς καθιερώθηκαν τιμητικὲς ἔορτὲς πρὸς τὸν Τίμιο Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἐνὸς γὰρ νῦν μὴν λησμονηθοῦν στοὺς αἰῶνες μεγάλα γεγονότα σχετιζόμενα μ' αὐτὸν καὶ ἀφ' ἑτέρουν ἀπὸ ἀνάγκη λατρευτικὴ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας. «Ἐτοι λοιπὸν ἔχουμε τὰς ἔξης πέντε ἔορτὲς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ»:

Α) Στὶς 6 Μαρτίου ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τιμᾷ τὸ γεγονός τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπὸ τὴν Ἅγια Ἐλένη στὰ Ιεροσόλυμα καθὼς καὶ τῶν Τιμίων Ἡλίων. Η εὔρεση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ἐπισκόπου Ιεροσολύμων Κυριλλου (350-386) πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνστάντιο (337-361), στὴν ὥρα ἀναφέρεται δὲ μετὰ τὸν Πανάγιο Τάφο ἀνευρέθη ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν εὔρεση ἴστοροῦν ἐπίσης μεταγενέστεροι ἐκκλησιαστικοὶ Πατέρες καὶ συγγραφεῖς, ὅπως ὁ Σωκράτης ὁ Σχολαστικός, ὁ Θεοδώρητος Κύρου, ὁ Ἐρμείας Σωζομενὸς κ.ἄ.

Β) Ἐπειδὴ ἡ 6^η Μαρτίου συμπίπτει συχνὰ μὲ τὴν νηστεία τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, κατὰ τὴν δόπια δὲν ἐπιτρέπεται προσφορὰ ἄρτου παρὰ μόνο Σάββατο καὶ Κυριακή, οἱ Στουδίτες Πατέρες, ποὺ ἀναδιάρθρωσαν τὸ Τυπικὸ τὸν Τοιωδίου, μετέθεσαν τὴν ἔορτὴ τῆς εὐρέσεως τὴν τρίτη Κυριακὴ τῶν Νηστεῶν, ὅπως καὶ τὶς ἀκολουθίες τῶν Ὄσιων Ἰωάννου τῆς Κλιμακοῦ καὶ Μαρίας τῆς Αίγυπτίας.

Γ) Τὸ ἔτος 628, ὁ αὐτοκράτορας Ἡράκλειος, ἀφοῦ κατετόπισε τοὺς Πέρσες, οἱ δόποιοι εἶχαν κυριεύσει τὴν Παλαιστίνη πρὸ 14 ἑτῶν καὶ εἶχαν κλέψει μέρος τοῦ Τιμίου Ξύλου, ἐπανέκτησε αὐτὸν καὶ στὶς 14 Σεπτεμβρίου τὸ λιτάνευσε στὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως. Τότε ὁ Πατριάρχης Ζαχαρίας τὸν ὕψωσε πανηγυρικῶς, ἐνῷ ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς ἔψαλλαν τό: «Σῶσον Κύριε τὸν λαὸν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου...». Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔχει καθιερωθεῖ νῦν ἔορτάζεται πανηγυρικῶς στὶς 14 Σεπτεμβρίου ἡ Ὅψωση τοῦ Σταυροῦ. Τριακόσια περίπου χρόνια πρὶν ἀπὸ αὐτὸν τὸ γεγονός, ὁ Τίμιος Σταυρὸς εἶχε βαναψωθεῖ πανηγυρικῶς 2 φορὲς, γεγονότα τὰ ὥρα τοῦ παριστάτατος Σταυροῦ διότι βεβαιώτατα ὁ Σταυρὸς διηγεῖ στὴν Ἅγια Ἀνάσταση-

στὴν ἡμέρα τῆς εὐρέσεως, κατὰ τὴν ὥρα τῆς Ἅγιας Ἐλένης, ἀφοῦ ἀσπάσθηκε τὸν Τίμιο Σταυρὸν, ζήτησε νῦν τὸν ἀσπασθεῖ καὶ ὁ λαός. Ἐπειδὴ αὐτὸν δὲν κατέστη δυνατὸ λόγω τοῦ πλήθους, ὁ Πατριάρχης Μακάριος ἀνέβηκε στὸν Ἀμβωνα καὶ ὑψώσει τὸν Σταυρὸν. Βλέποντάς τον, ὁ λαός ἀρχίσει νὰ ψάλλει τό: «Κύριε ἐλέησον». Η δεύτερη ἀναφέρεται στὴν ἐπομένη ἡμέρα τὸν Ἐγκαΐνων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Ἐπειδὴ τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἰχε συρρεύσει στὸν Ναὸ πλήθος λαοῦ καὶ δὲν ἦταν δυνατὸ νῦν προσκυνήσει τὸ τεμάχιο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πραγματοποιήθηκε Ὅψωση τοῦ Σταυροῦ πρὸς εὐλογία τῶν πιστῶν, τὴν ἐπομένη ἡμέρα.

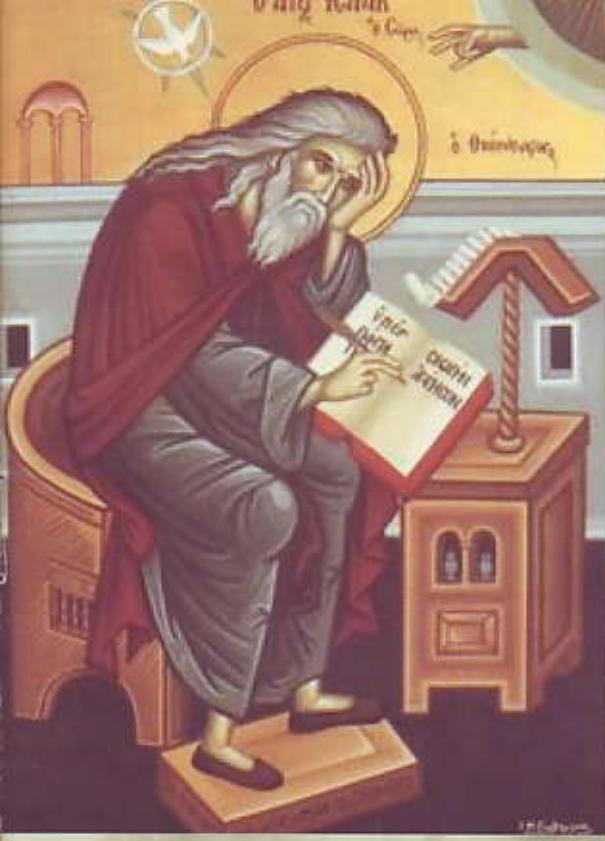
Δ) Στὶς 7 Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας ἔορτάζει τὴν ἀνάμνηση θαύματος ποὺ ἔγινε στὰ Ιεροσόλυμα καὶ μαρτυρεῖται σὲ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων Κυριλλου, κατὰ τὸ ἔτος 351. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιστολὴν, ἔνας παμμεγέθης φωτεινὸς Σταυρὸς φωτὸς φάνηκε στὸν οὐρανὸν ἐπάνω ἀπὸ τὸν Φρικτὸ Γολγοθᾶ καὶ ἐκτεινόταν μέχρι τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαϊδῶν.

Τὸ θαυμαστὸ αὐτὸν φαινόμενο ἔγινε ἀντιληπτὸ ἀπὸ πλήθος λαοῦ ἐντὸς τῆς πόλεως. Ἀπὸ τότε καθιερώθηκε νῦν ἔορτάζεται ἡ ἀνάμνηση αὐτοῦ τοῦ θαύματος. Μαρτυρία γὰρ τῆς ἀρχαιότητα τῆς ἔορτῆς ἔχουμε ἀπὸ τὸ Τεροσολυμιτικὸ Κανονάριο τοῦ 7^{ου} αἰῶνος.

Ε) Πρὸς εὐλογία, ἵαση καὶ ἀγιασμὸ τῶν πιστῶν, μεταφερόταν ὁ Τίμιος Σταυρὸς ἀπὸ τὴν Ἅγια Σοφία Κων/πόλεως στὸ παλάτι τοῦ αὐτοκράτορα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, τὴν 1^η Αύγουστου, λιτανεύσταν γὰρ δεκαπέντε ἡμέρες ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ γίνω ἀπὸ τὰ τείχη αὐτῆς. Παράλληλα, πραγματοποιούνταν προσκύνηση τοῦ Σταυροῦ στοὺς Ναοὺς τῶν διαφόρων συνοικιῶν. Ἀνάμνηση αὐτῆς τῆς προσδόου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπιτελεῖ ἡ Ἐκκλησία μας τὴν 1^η Αύγουστου.

Όλες οἱ παραπάνω, εἶναι οἱ καθιερωμένες ἀπὸ τὴν Ἅγια μας Ἐκκλησία ἔορτὲς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐκτὸς δικαιοσύνης, διάθετος Χριστιανός, σηκώνοντας τὸν προσωπικό του σταυρό, δηλαδὴ τὶς δοκιμασίες, τὶς θλίψεις καὶ τὰ προβλήματά του, υψᾶται καὶ καταφένει καθημερινῶς στὸν Τίμιο Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ἀναζητῶντας τὴν παρηγορία καὶ ἐναποθέτοντας τὴν ἐλπίδα του σὲ Αὐτόν. Σὲ Αὐτόν, ποὺ εἶναι ἡ δύνως ἐλπίδα καὶ παρηγορία, διότι βεβαιώτατα ὁ Σταυρὸς διηγεῖ στὴν Ἅγια Ἀνάσταση-

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΗΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

Άγιον Ισαάκ τοῦ Σύρου

στις θάλασσες, διέταξαν φουσκωμένους ποταμοὺς νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ ἀνέστρεψαν τὴν ὁδὸν τῶν ὑδάτων. Γιατὶ μιλῶ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα; Ὁ ἕδιος ὁ Σατανᾶς καὶ ὅλη ἡ τυραννία του νοιώθουν τρόμο μπροστά στὸ σχῆμα τοῦ Σταυροῦ, δταν ἀπεικονίζεται ἀπὸ μᾶς ἐναντίον του.

Τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ σχῆμα τοῦ Σταυροῦ ἀπεικονίζεται σ' ἔνα τοῖχο ἢ σ' ἔνα πίνακα ἢ σχηματίζεται μὲ κάποιο εἶδος χρυσοῦ ἢ ἀσημιοῦ καὶ τὰ παρόμοια ἢ χαράζεται στὸ ξύλο, ἀμέσως ἀναλαμβάνει τὴν θεία δύναμη καὶ γεμίζει ἀπ' αὐτῆν...

Γιὰ τὸν ἀλληθινὸν πιστούς, τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ δὲν είναι κανένα μικρὸ πράγμα, ἐπειδὴ ἀντιλαμβάνονται πῶς σ' αὐτὸν περιλαμβάνονται δλα τὰ σύμβολα. Ὄμως δποτε σηκώνουν τὰ μάτια τους καὶ τὸν ἀτενίζουν, είναι σὰν νὰ θεωροῦν τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀντιστοίχως γεμίζουν ἀπὸ σεβασμὸ γι' αὐτόν. Ἡ θέα του τοὺς είναι πολύτιμη καὶ φοβερὴ καὶ ταυτόχρονα ἀγαπημένη... Καί, δποτε πλησιάζουμε τὸν Σταυρό, είναι σὰν νὰ φερόμαστε κοντά στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ: αὐτὸν είναι ποὺ μᾶς φαινεται νὰ γίνεται μέσα στὴν πίστη μᾶς σ' αὐτόν. Πλησιάζοντάς τον δὲ καὶ κοιτάζοντάς τον, ταξιδεύουμε κατ' εὐθείαν μὲ τὴν διάνοιά μᾶς μυστικὰ στὸν οὐρανό. Σὰν σὲ κάποια θέαση, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ιδωθεῖ ἢ νὰ γίνει αἰσθητή, καὶ ἀπὸ τιμὴ πρὸς τὴν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου μᾶς, τὸ μυστικό μᾶς δράμα καταπίνεται μέσω μιᾶς δρισμένης θεώρησης τοῦ μυστηρίου τῆς πίστεως.

Ἡ ἀπεριόριστη δύναμη τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ στὸν Σταυρό, ὅπως ἀκριβῶς κατοικοῦσε μ' ἔνα ἄρρητο τρόπο στὴν κιβωτό, ἢ δοπιά λατρευόταν μὲ μεγάλη τιμὴ καὶ δέος ἀπὸ τὸν ιουδαϊκὸ λαό, τελώντας δὲν αὐτῆς θαύματα καὶ τροφερὰ σημεῖα ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ δὲν ντρέπονταν νὰ τὴν ἀποκαλοῦν «Θεό», καθὼς τὴν ἀτένιζαν μὲ δέος σὰν νὰ ἀτένιζαν τὸν Θεό, λόγῳ τῆς δόξας τοῦ τιμημένου ὄνοματος τοῦ Θεοῦ ποὺ βρισκόταν πάνω τῆς. Ἡ κιβωτὸς αὐτὴ ἐτιμάτο μ' αὐτὸν τὸ ὄνομα ὅχι μόνον ἀπὸ τοὺς Ιουδαίους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ξένους λαούς, ἀπὸ τοὺς ἔχθρούς τους: «οὗτοι οἱ θεοὶ ἥκασι πρὸς αὐτοὺς εἰς τὴν παρεμβολήν οὐαὶ ἡμῖν». Αὐτὴ ἡ δύναμη ποὺ ὑπῆρχε στὴν κιβωτὸ πιστεύουμε πῶς ὑπάρχει καὶ στὸ σεβαστὸ σχῆμα τοῦ Σταυροῦ, στὸν ὅποιο ἀποδίδουμε μεγάλη τιμὴ μὲ βαθιὰ ἐπίγνωση τοῦ Θεοῦ.

Μὲ τὴν δύναμη τοῦ Σταυροῦ, πολλοὶ σταμάτησαν ἄγρια ζῶα, ἐνήργησαν θαρραλέα μπροστὰ στὴν φωτιά, περπάτησαν πάνω σὲ λίμνες, ἀνέστησαν νεκρούς, σταμάτησαν ἐπιδημίες, ἔκαναν πηγὲς νὰ ἀναβλύσουν σὲ ξερὴ καὶ ἄγρια γῆ, ἔθεσαν δρι

“Οποτε ἀτενίζουμε στὴν ἀπεικόνιση τοῦ Σταυροῦ τὴν ὡρα τῆς προσευχῆς ἢ δταν δείχνουμε σεβασμό, ἐπειδὴ Ἐκείνος ὁ «Ἄνθρωπος» σταυρῷθηκε πάνω του, λαμβάνουμε θεία δύναμη καὶ γινόμαστε ἄξιοι βοηθείας, σωτηρίας καὶ ἀφατων ἀγαθῶν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ στὸν μέλλοντα...

Εὐλογημένος ὁ Θεός, ποὺ χορηγοποιεῖ συνεχῶς ὑλικὰ ἀντικείμενα, γιὰ νὰ μᾶς φέρει κοντά, μὲ συμβολικὸ τρόπο, στὴν γνώση τῆς ἀόρατης Φύσης Του... Άς εὐφρανθοῦν οἱ καρδιές μας στὰ μυστήρια τῆς πίστεως ποὺ κατέχουμε. Άς ἀγαλλώμεθα ἐν Θεῷ ποὺ ἐνδιαφέρεται τόσο γιὰ μᾶς... Πόσο λατρευτὸς είναι ὁ Θεός, ὁ ὄποιος, γιὰ τὴν σωτηρία μας, ἔκανε τὰ πάντα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο γιὰ νὰ μᾶς φέρει κοντά Του, πρὶν ἀπὸ τὴν ὡρα ποὺ θὰ ἀποκαλυφθοῦν δλα δσα ἔχουν προετοιμαστεῖ [γιὰ μᾶς]... Πόσο πρέπει νὰ λατρεύουμε τὸ σύμβολο τοῦ Σταυροῦ, βλέποντας πῶς μᾶς ἔδωσε δλα αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ μέσω αὐτοῦ - δηλαδὴ τῆς δυνάμεως διὰ τῆς δποίας δημιουργῆθηκαν δλα τὰ κτιστὰ πράγματα, δρατὰ καὶ ἀόρατα - ἔχουμε κριθεὶ ἄξιοι τῆς γνώσεως τῶν Αγγέλων.

ΑΦΟΡΜΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΚΑΠΝΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΜΗ ΚΑΠΝΙΣΤΩΝ Η ΛΟΓΟΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΟΥ;

Η Έκκλησία είναι άπολυτη. Δεν μπορεῖς νὰ καπνίζεις μέσα στὸ ναὸ ἐπειδὴ θὺ κάνεις ζημιές. Εἴτε ιερέας είσαι, εἴτε ψάλτης, εἴτε ἀνήκεις στὸ ἔκκλησίασμα δὲν ἀνάβεις τσιγάρο μέσα στὸ ναὸ ἐπειδὴ ζημιώνεις τὸ περιβάλλον καὶ τοὺς ἄλλους πὸν είναι δίπλα σου.

Όμως, ἀπὸ πολλὰ χρόνια είναι γνωστὸ δτὶ ζημιὰ γίνεται καὶ σὲ μὴ ἔκκλησιαστικοὺς χώρους. Ἀπὸ τότε ποὺ ἥρθε στὴν Εὐρώπη ὁ καπνὸς μέχρι σήμερα δὲν μπορεῖς νὰ μπεῖς στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ σου μὲ τσιγάρο, ἐπειδὴ είναι ἀπρεπὲς καὶ, ἐπιπλέον, μπορεῖ νὰ τὸν ἐνοχλήσεις, ἐὰν ἐκεῖνος δὲν καπνίζει. Τὸ κάπνισμα ἔχει ἀπὸ ἄλλες συνήθειες ἐπειδὴ ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸ δτὶ εἰσπνέεται ἀπὸ τὸ διπλανό σου. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει στὸ ποτό - ὁ ἄλλος μπορεῖ νὰ πίνει συνεχῶς κι ἐσύ, ποὺ είσαι προσκεκλημένος στὸ σπίτι του καὶ δὲν σου ἀρέσει, πίνεις λύγο ἢ τὸ ἀποφεύγεις.

Ο παθητικὸς καπνιστὴς ἔχει δλες τὶς συννέπειες στὴν ὑγεία δπως ὁ καπνιστής, δμως σὲ κάπως μικρότερο βαθμό. Μὲ ἄλλα λόγια, συγκριτικὰ μὲ ἐκείνους ποὺ δὲν καπνίζουν καὶ βρίσκονται σὲ περιβάλλον δπου οὐδεὶς καπνίζει, π.χ. στὸ βουνό, ὁ παθητικὸς καπνιστὴς ἔχει περισσότερα ἐπεισόδια ἀπὸ παθήσεις ποὺ σχετίζονται μὲ τὴ νικοτίνη. Οἱ ἐνοχλήσεις ἀπὸ τὸ ἀναπνευστικὸ είναι σαφῶς περισσότερες κι ἀν κάποιος ἔχει τρεῖς ἢ τέσσερις κρίσεις βροχικοῦ ἄσθματος τὸ χρόνο, οἱ κρίσεις αὐτὲς γίνονται δέκα ἢ πολὺ περισσότερες, ἐὰν ὁ πάσχων μετατρέπεται σὲ παθητικὸ καπνιστή... Ο παθητικὸς ὑποφέρει ὅταν

μπαίνει σὲ γραφεῖο μὲ πολὺ καπνό - τὸ ἴδιο συμβαίνει στὴν κουζίνα ἢ τὴν κρεβατοκάμαρά του, ἐὰν γεμίσει ἀπὸ τὸν καπνὸ τοῦ/τῆς συζύγου. Ο παθητικὸς καπνιστὴς εἰσπνέει τὸ μονοξείδιο τοῦ ἀνθρακα πὸν ἔχει ὁ καπνὸς καὶ

τὸ ὅποιο, μέσῳ τῶν πνευμόνων, μπαίνει στὸ ἄλμα καὶ ἔτσι τὰ ἐρυθρὰ αἷμασφαίρια, ἀντὶ νὰ ἔχουν μόνο δὲ οι νωμένη αἷμασφαίρινη, μεταφέρονται καὶ ἀνθρακυλαῖμασφαίρινη.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ καπνιστὴς ἔχει τὰ «πρωτεῖα», ἀφοῦ είναι σὰν νὰ εἰσπνέει καπνό, μὲ τὴ μύτη του πάνω στὴν ἔξατμιση αὐτοκινήτου. Όμως καὶ ὁ παθητικὸς καπνιστὴς παρουσιάζει πρόβλημα καὶ στὸ παράδειγμα αὐτὸ δὲν είναι πάνω ἄλλα σὲ ἀπόσταση ἐνὸς ἢ δύο μέτρων ἀπὸ τὴν ἔξατμιση. Ἐπομένως καὶ ὁ παθητικὸς ἔχει πρόβλημα ἀσφυξίας τῶν ἐρυθρῶν αἷμασφαίριών ἀπὸ τὴν ἀνθρακυλαῖμασφαίρινη πὸν προκαλεῖ σπασμὸ στὶς ἀρτηρίες καὶ ἀλλάζει τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος κάνοντάς το ωχρό-μουντό. Τὸ βλέπει κανεὶς αὐτὸ καλύτερα ὅταν φυσάει καπνὸ πάνω στὰ βρέφη, στὰ παιδιά. Η καρδιὰ χτυπάει πιὸ συχνὰ καὶ ἡ πίεση αὐξάνεται. Ἐὰν ὁ παθητικὸς καπνιστὴς ἔχει πρόβλημα ἀρτηριακῆς ἀθηροσκλήρουσης, τότε ἡ ἀνθρακυλαῖμασφαίρινη συμβάλει στὴν αὔξηση τῆς φλεγμονῆς τῆς ἀθηρωματικῆς πλάκας καὶ ἔτσι ἔχηγεται γιατὶ οἱ παθητικοὶ καπνιστὲς παρουσιάζουν συχνότερα ἔμφραγμα μυοκαρδίου ἀπὸ ἐκείνους πὸν ζοῦν ἐλεύθεροι χωρὶς καπνό. Καὶ οἱ ἀρρυθμίες είναι συχνότερες στοὺς παθητικοὺς καπνιστές. Πολλοὶ ἀνθρωποὶ ἀναφέρουν ἐκτακτοσυστολικὴ ἀρρυθμία, αὐτὸ ποὺ λέμε «διαλείψεις», καὶ αὐτὲς αὐξάνονται σημαντικὰ ὅταν εἰσπνέουν τὸν καπνὸ τῶν ἄλλων. Τὸ πρόβλημα, βέβαια, είναι μεγάλο σὲ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια μὲ τὶς λεπτὲς ισορροπίες καὶ τὰ πολλὰ φάρμακα, ὅπότε ὁ παθητικὸς σὲ χῶρο μὲ πολὺ καπνὸ μπορεῖ νὰ πάθει σοβαρὸ ἐπειδόδιο κοιλιακῆς ἀρρυθμίας, π.χ. κοιλιακὴ ταχυκαρδία ἢ καὶ κοιλιακὴ μαρμαρυγή, γιὰ τὴν ὅποια δὲν ὑπάρχει σωτηρία παρὰ μόνον μὲ τὸ ἀμεσο ἡλεκτροκινό σόκ. Τὸ κάπνισμα εὐθύνεται γιὰ τὸν καρκίνο τοῦ πνεύμονα σὲ ποσοστὸ 80-85% καὶ στοὺς ώτορινολαρυγγολόγους κάθε καρκίνος τοῦ λάρυγγα ἔχει αἰτία τὸν καπνό. Ἐδῶ,

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΑΙΑΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

"Ο ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΣ"

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:
Πρωτοπρεσβύτερος Γρηγόριος Μπακατόποιος
ΤΗΛ. - FAX: 210 49 51 396

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

ΤΥΠΟ γραφή
Γ. ΑΦΕΡΩΦ 103 - ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ
ΤΗΛ. - FAX: 210 49 56 302

ΚΑΠΝΙΣΜΑ

(Καθηγητής Καρδιολογίας)

σε μικρότερο βέβαια ποσοστό, ό καπνος εύθυνεται για τὸν καρκίνο τοῦ πνεύμονος τῶν παθητικῶν καπνιστῶν.

Είναι πολὺ δύσκολο νὰ καταλάβει κανεὶς τὴμητέρα ποὺ κάνει παθητικὸ καπνιστὴ τὸ παιδί της, ἐμβρυο μέσα στὴ μῆτρα. Διαταράσσεται ἀκόμα καὶ ὁ χρόνος τοῦ φυσιολογικοῦ τοκετοῦ, τὸ παιδί μπορεῖ νὰ γεννηθεῖ μὲ μειωμένο βάρος, μειωμένη τὴν ἀνάπτυξή του. Ὅταν κρατάει στὴν ἄγκαλιά της τὸ μωρὸ καὶ φυσάει ἐπάνω του καπνό, ἐρεθίζονται οἱ ἐπιπεφυκότες, τὰ μάτια κοκκινίζονται καὶ τρέχουν δάκρυα. Η εὐαισθησία στὴ μήτη καὶ τὰ αὐτιὰ αὐξάνεται καὶ ἀν τὸ βρέφος ἥταν νὰ πάθει στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του πέντε φορὲς φίνιτιδα, φίνοφαρυγγίτιδα ἢ ώτίτιδα, τώρα, ὡς παθητικὸς καπνιστὴς λόγῳ τῆς μητέρας καὶ τοῦ πατέρα, παθαίνει 10-15 περισσότερες φορές. Άλλα καὶ ἡ εὐαισθησία στοὺς βρόγχους καὶ γενικὰ στοὺς πνεύμονες αὐξάνεται. Πολλαπλασιάζονται οἱ κρίσεις ἀσθματικοῦ στὸ παιδί, ἀν καπνίζει παθητικά, καὶ αὐξάνονται οἱ πνευμονικὲς λοιμώξεις, ἐὰν ἔχει τὴ σχετικὴ εὐαισθησία, δπως πολλὰ παιδιά ἔχουν. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ γαστρεντερικὸ σύστημα, ὅταν τὸ παιδί ἔχει εὐαισθησία καὶ πάσχει, π.χ. ἀπὸ κολίτιδα μὲ διαρροϊκὸ σύνδρομο. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση οἱ γονεῖς εἶναι ἐμπόδιο στὴ θεραπεία του καὶ ἐλλειψιματικοὶ στὴν πρόληψη τέτοιων κρίσεων, ὅταν καπνίζουν στὸ σπίτι.

Τὸ καλὸ παράδειγμα εἶναι ἀπαραίτητο σὲ μία ἐποχὴ ποὺ ὁ πλανήτης ἔξανταται ἀπὸ τὸν ἄδικο χαμὸ τόσων καὶ τόσων ἀνθρώπων λόγῳ τῆς νικοτίνης καὶ ἀπὸ μύριες ἀναπτηρίες καὶ νοσηλείες ποὺ προκαλεῖ τὸ κάπνισμα. Τὸ παράδειγμα δίνουν «σκληρές» ἄλλοτε χῶρες μὲ οἰκονομικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν καπνό, κάνοντας, τὴν ἐποχὴ αὐτὴν, στροφὴ 180°. Στὴν Ἰολανδία, τὴν Ἰσπανία, τὴ γειτονικὴ μας Ἰταλία, τὴ Γαλλία, τὴν Ἀγγλία, τὴ Σουηδία καὶ τόσες ἄλλες χῶρες ἀπαγορεύουν αὐστηρὰ τὸ κάπνισμα στὸ καφενεῖο, στὸ μπάρ, στὸ ἑστιατόριο, στὸ σχολεῖο, στὴ Βουλὴ καὶ σὲ κάθε κοινόχρηστο χῶρο. Ἐπομένως, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβει γιατὶ στὴ χώρα μας νὰ μὴν ἔχουμε παράδειγμα ζωῆς τὸ δάσκαλο στὸ σχολεῖο καὶ, κυρίως, τοὺς γονεῖς στὸ σπίτι. Είναι καιρὸς ἀναθεώρησης, σεβασμοῦ στὸ συνάνθρωπο

μας καὶ σοβαρότητος στὴ διδασκαλία. Τὸ σύνθημα «ποτὲ στὸ πρῶτο τσιγάρο» πρέπει νὰ ἐπικρατήσει σὲ ὅλη τὴ χώρα. Στὴν ἀνάγκη, ἡ ἐπιχειρηματολογία πρέπει νὰ περιλαμβάνει καὶ τὸ ἐλβετικὸ ἀνέκδοτο: «έφ' ὅσον ἐπιμένεις καὶ ἀναφέρεσαι στὴν ἐλευθερία, μπορεῖς νὰ εἰσπνέεις τὸν καπνό σου, ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ τὸν ἐκπνέεις πάνω μου, γιατὶ θέλω κι ἐγὼ νὰ εἴμαι ἐλεύθερος». Η προσοχὴ ἀφορᾶ περισσότερο στὰ παιδιά. Θὰ πρέπει ἡ τοπικὴ κοινωνία, ἡ διεύθυνση καὶ τὸ περιβάλλον τοῦ σχολείου καὶ γενικότερα ἡ Πολιτεία νὰ ὀργανωθοῦν στὴ λήψη μέτρων, ὥστε νὰ ἀναχαιτιστοῦν τὰ οἰκονομικὰ κίνητρα τῶν ἐνδιαφερομένων γιὰ τὴ διάδοση τοῦ καπνίσματος καὶ νὰ ἀπαγορευθεῖ αὐστηρὰ ἡ προσέγγιση ἐνὸς παιδιοῦ δέκα καὶ δώδεκα ἐτῶν μὲ προσφορὰ τσιγάρου, ἀκόμη καὶ δωρεάν.

Οὕτε μπορεῖ τὰ παιδιὰ νὰ κάνουν τὸν ὑπηρέτη τῶν καπνιστῶν καὶ κάθε τόσο νὰ πηγαίνουν στὸ περίπτερο νὰ ἀγοράσουν ἕνα πακέτο γιὰ τὸν πατέρα ἢ τὸ θεῖο. Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου ἔχουμε καὶ τοὺς διανοούμενους. Η διανόηση εἶναι ἐλεύθερη ἀλλὰ δταν ὑπάρχουν τόσα συντριπτικὰ στοιχεῖα ἀναπτηρίας καὶ θανάτου στὴν κοινωνία ἔξαιτίας τοῦ καπνίσματος, εἶναι μεγάλο σφάλμα ὁ διανοούμενος νὰ ἐπιμένει δτὶ μπορεῖς νὰ περνᾶς ἀπέναντι στὴ Βασ. Σοφίας μὲ κόκκινο ἢ ἀκόμη χειρότερα νὰ ὑποστηρίζει δτὶ δὲν χρειάζεται τὸ κόκκινο φανάρι στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς πρωτεύουσας.

Ὄπως τὰ πράγματα ἔξελισσονται διεθνῶς, προβλέπεται δτὶ κάποτε καὶ στὴ χώρα μας θὰ ληφθοῦν τὰ ἀναγκαῖα μέτρα. Νὰ τρῶμε στὸ ἑστιατόριο μὲ καθαρὴ τὴν ἀτμόσφαιρα, καὶ νὰ συμβεῖ κι ἐδῶ δ.τι συνέβῃ στὶς παραπάνω χῶρες ποὺ ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα στοὺς κοινόχρηστους χώρους. Πρὸ δ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου στὶς χῶρες αὐτὲς οἱ καπνιστὲς ἥσαν ἐναντίον τῆς ἀπόφασης. Ὁμως, ἔναδύ χρόνια μετὰ ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου, οἱ ἴδιοι οἱ καπνιστὲς σὲ δημοσκοπήσεις, καὶ μάλιστα σὲ ποσοστὸ 80%, παραδέχθηκαν δτὶ ἀπολάμβαναν τὸ μέτρο. Περνοῦν καὶ οἱ ἴδιοι καλύτερα στὸ ἑστιατόριο καὶ στὸ μπάρ. Ἀμποτε καὶ στὰ δικά μας.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΘΑΝΗΤΟΣ

π. Αντωνίου Μοσχονᾶ, ἐφημερίου Ι.Ν. Αγ. Αντωνίου Τουσόν - Αριζόνα, Η.Π.Α. - 2 Μαΐου 1989

Την Μεγάλην Πέμπτην το έσπερας, κατά τὰς 7.30, ἀρχισαν τὴν ἀκολουθίαν τῶν Ἀγίων Παθῶν, τ.ε. τῶν 12 Εὐαγγελίων. Πρὸν ἀρχὴν ἡ ἀνάγνωσις τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων, ἐτοποθέτησεν ὁ πατὴρ Αντώνιος εἰς τὴν Ὁραίαν Πύλην ἔνα τρίποδον διὰ τὴν ἀπόθεσιν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο ἦτο δίγλωσσον καὶ τὸ κάλυμμα του χρυσοποίητο μὲν σμάλτο καὶ ὡς πρέπει, ἔχοντας ἀπὸ τὴν μίαν ὅψιν τὴν Σταύρωσιν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην τὴν Ἀνάστασιν. Αρχίζοντας τὴν ἀνάγνωσιν τῶν περικοπῶν τῶν Εὐαγγελίων καὶ ἔως τὸ 5^ο, δὲν πηγαινοέφερε τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Ἅγιαν Τράπεζαν, ἀλλὰ τὸ ἄφηνε εἰς τὴν Ὁραίαν Πύλην, διαβάζοντας ἔνα εἰς τὴν ἀγγεικήν γλῶσσαν ἐκεῖνος καὶ ἔνα εἰς τὴν Ἑλληνικήν ὁ πατὴρ Αντώνιος Σημᾶς (85 ἔτῶν).

Αφ' ὅτου ἐτελείωσεν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς περικοπῆς καὶ τοῦ 5^{ου} Εὐαγγελίου, τὸ ἐπῆρε διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν Ἅγιαν Τράπεζαν καὶ νὰ ἐτοπισθῇ διὰ τὴν περιφορὰν τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ὄταν ἐσήκωσεν τὸ Εὐαγγέλιον, τὸν ἐφάνη πολὺ βαρύν. Δὲν ἔδωσε σημασία ὅμως, λέγοντας ὅτι ἡτο ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ἡμέρας.

Μετὰ τοῦ πατρὸς Σημᾶ, τῶν ἱεροπαῖδων καὶ τοῦ ἀναγνώστου, ἔκαναν τὴν τελετὴν τῆς περιφορᾶς τοῦ Ἐσταυρωμένου, ψάλλοντας τό: «Σήμερον κρείται ἐπὶ ξύλου...». Μετὰ τὴν τοποθέτησιν του εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας, ἐμπήκαν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, διὰ τὴν συνέχειαν τῆς ὑπολοίπου

Τὸ ματωμένο Εὐαγγέλιο

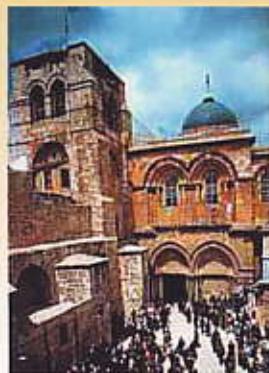
ἀκολουθίας. Καθὼς ἐστάθη ὁ ἵερεὺς ἐμπροσθεν τῆς Ἅγιας Τραπέζης καὶ ἡ ματιά του ἐπεσεν ἐπὶ τῆς εἰκόνος τῆς Σταυρωσεως ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως εἶδεν αἷμα εἰς τὸ Πανάγιον καὶ Ἱερὸν Σῶμα τοῦ Κυρίου. Φόβος καὶ τρόμος τὸν κατέλαβεν, καὶ, ἀφοῦ τὸ ἐκοίταξεν ἐπὶ ἀρκετῇ ὥρᾳ, ἐκάλεσεν τὸν πατέρα Αντώνιο Σημᾶ καὶ τὸν ἐρώτησε νὰ τοῦ πει τὶ βλέπει. «Ἄιμα, παιδί μου, αἷμα...Δὲν ξέρω...», ἀπήντησε. Τὸ αἷμα ἡτο εἰς τὴν ἀγίαν εἰκόνα τοῦ Ιησοῦ, εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τοῦ σώματός Του, ἐκεὶ ποὺ είλε τρυπηθεὶ ἀπὸ τὴν λόγχην. Αἷμα ἐνεφανίσθη ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ στήθους Του.

Διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς περικοπῆς ἐχρησιμοποίησεν ἀλλο Εὐαγγέλιον.

Όταν ἐτελείωσεν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς περικοπῆς, ἀνεκοίνωσεν τὸ θαῦμα εἰς τοὺς πιστούς. Όταν ἐτελείωσεν ἡ ἀκολουθία, ἐκάλεσεν μερικοὺς ἄνδρας μὲσα εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα, διὰ νὰ είναι μάρτυρες τοῦ φαινομένου. Μερικές κυρίες τὸν ἡρώησαν ἐὰν μποροῦν νὰ κάνουν προσευχὴν εἰς τὸν Μεγαλοδυναμόν Θεὸν διὰ τὸ σημεῖον Του, ἔνα θαῦμα, διὰ τὴν καλύτερη χρήσιν του ἐν τῷ κόσμῳ καὶ διὰ νὰ Τὸν εὐχαριστήσουν διὰ τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστὰ πράγματα ποὺ συνέβαιναν εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ ἀναζίους ὑπηρέτας Του. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προσευχῆς, ἐνεθυμήθη ὁ Ιερεὺς ὅτι διὰ τὸ Κύριος ἐνεφανίσθη εἰς τὰς Μυροφόρους. Όταν ἐτελείωσεν, μετὰ τρόμου καὶ μεγάλου φόβου, ἔξ αιτίας τῆς ἀναξιότητός του, προχώρησεν πρὸς τὸ Ἅγιον Βῆμα. Σήκωσεν τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸν Σολέα, δι’ ἀπαντας τοὺς πιστούς ποὺ ἦταν παρόντες, διὰ νὰ ἐνισχυθῇ ἡ πίστις τους.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, τὴν Μεγάλην Παρασκευήν, πρὸν ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἐπιταφίου, ἀνεκοίνωσεν τὸ φαινόμενον, τὸ θαῦμα, εἰς τὸ ποιμνιον. Μετὰ τὴν ἀκολουθίαν, ὅλοι οἱ παρόντες ἤλθον καὶ τὸ προσεκύνησαν.

Τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον παραμένει εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ τεθεῖ ἐντὸς προθήκης Θα τοποθετηθεῖ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, διὰ τὴν μεγαλωσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς πίστεως τῶν Χριστιανῶν.

**5 ΗΜΕΡΗ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ
ΣΙΝΑ - ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ
5 - 9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2008**